

HỒI THỨ BA MƯƠI MỘT
HÀNH TUNG BẠI LỘ PHẢI TÌM ĐƯỜNG

Lý Hàn Thu hỏi :
- Tiểu đệ trước đây vẫn tỉnh ngủ, hơi động một tí là biết ngay, không hiểu sao lần này lại ngủ như chết?

Lôi Phi cười hỏi lại :

- Trong mình Lý đệ mạnh giỏi chứ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Trong vụ này tất có nguyên nhân, tiểu đệ tin là có điều gì khác thường.

Lôi Phi tủm tủm cười nói :

- Tâm thần Lý đệ cảnh giác rất linh mẫn, tiểu huynh sợ Lý đệ không nhẫn nại được nên thi hành kế nhỏ để Lý đệ ngủ một giấc say sưa.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Có phải Lôi huynh dùng thuốc mê hồn không?

Lôi Phi lắc đầu đáp :

- Không phải! Đây là một thứ thuốc giúp cho giấc ngủ ngon lành, chỉ có lợi chứ không có hại gì cho sức khỏe. Máy bữa nay Lý đệ mệt nhiều quá, cần được một giấc ngủ ngon để phục hồi sức lực.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nghe khẩu khí của Lôi huynh, dường như đêm qua có người lén vào chỗ chúng ta nằm ngủ?

Lôi Phi đáp :

- Đúng thế! Họ phá cửa sổ mà vào, thấy chúng ta ngủ say chẳng biết trời đất gì, họ quan sát sơ qua một lúc rồi bỏ đi ngay.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Người nào đã tới đây?

Lôi Phi đáp :

- Không phải là thuộc hạ của Giang Nam Song Hiệp mà là người nhà Hội võ quán chủ.

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Sao? Bọn họ hoài nghi chúng ta rồi ư ?

Lôi Phi đáp :

- Tiểu huynh chắc đêm qua trong thành Kim Lăng này mấy chục nhà khách sạn đều bị họ lục soát, có khi còn xảy ra mấy vụ kịch chiến. Phàm người nào họ đã đem lòng ngờ vực đều khó mà thoát khỏi quan ải này. Có điều cuộc tra xét vừa qua rất là có lợi cho chúng ta.

Lý Hàn Thu không hiểu hỏi :

- Có lợi ở điểm nào?

Lôi Phi đáp :

- Qua vụ điều tra này, họ giảm bớt lòng ngờ vực rất nhiều đối với chúng ta, như vậy cuộc giám thị ngấm ngầm tất không gắt gao với mình lắm nữa.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm :

- Tuy đã cẩn thận rất nhiều, song đối với những cuộc giả trá nguy hiểm trên giang hồ đề phòng không thể xiết được. Đêm qua Lôi Phi bỏ thuốc mê cho mình mà mình chẳng biết một tí gì. Giả tử y muốn hạ sát mình thật dễ như trở bàn tay. Từ nay trở đi mình phải cẩn thận hơn mới được.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, nhưng ngoài miệng lại cất tiếng hỏi :

- Lôi huynh! Đêm qua ta giả làm người bán mì phải chăng để đi coi gã ồm nhom tức Đoạt Hồn Song Sát?

Lôi Phi đáp :

- Trước khi chưa gặp hai gã, tiểu huynh cũng không biết trước có phải Đoạt Hồn Song Sát hay không, mà chỉ biết là có người sắp tới.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao Lôi huynh lại biết?

Lôi Phi đáp :

- Tiểu huynh theo ám ký của Cái Bang để lại nhận ra rằng .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Chừng nào Lôi huynh trở về?

Lôi Phi đáp :

- Chóng thì hai giờ mà chậm lắm thì cũng không quá ba giờ.

Lý Hàn Thu nói :

- Vâng! Tiểu đệ xin kính cẩn chờ Lôi huynh.

Lôi Phi ra khỏi phòng, xoay tay khép cửa lại rồi rảo bước đi ngay.

Lý Hàn Thu đứng dậy đảo mắt nhìn quanh một lượt, thất trong góc giường Lôi Phi có để chiếc túi vải trắng liền bụng bảo dạ :

- Người ta tặng cho Lôi Phi biệt hiệu Thần Thâu là nói kỹ thuật ăn cắp của y thiên hạ vô song. Y nhân lúc ta không biết mà sử dụng được vật làm cho ngủ say đủ chứng minh y sở trường về nghề dùng độc. Y còn biết đủ ám ký của các môn phái, giỏi thuật hóa trang. Tài năng của y trên đời thật ít người bì kịp.

Chàng nghĩ vậy rồi cố nén tính tò mò đang trỗi lên cực kỳ mãnh liệt. Chàng vươn tay ra lấy túi vải trắng. Nhưng lúc tay sắp đụng vào túi đột nhiên rút về nghĩ thầm :

- Lý Hàn Thu này đường đường là người quân tử, đâu có thể nhòm trộm đồ vật của người khác?

Chàng liền ngồi xếp bằng, trút bỏ tạp niệm, vận động chân khí, điều hòa hơi thở.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, bỗng nghe có tiếng bước chân vọng lại. Lý Hàn Thu ngấm ngấm vận động chân khí đề phòng. Song bề ngoài giả vờ như không hay biết gì.

Lý Hàn Thu không thể giả vờ được nữa liền đứng dậy hỏi :

- Ai đó?

Người ngoài cửa khẽ đáp :

- Tiểu nhân có thể vào được không?

Nghe thanh âm lạ tai không phải là tiếng Lôi Phi, chàng đáp :

- Cứ vào đi!

Cánh cửa kẹt mở, một thằng nhỏ chừng 15,16 tuổi ăn mặc rách rưới bước vào.

Lý Hàn Thu ngưng thần chú ý nhìn vào mặt thằng nhỏ một hồi để coi xem gã đã luyện võ chưa?

Thằng nhỏ đảo mắt ngó quanh một hồi không thấy ai, gã liền nhìn thẳng vào mặt Lý Hàn Thu hỏi :

- Có phải trong phòng này còn một vị nữa trú ngụ không?

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi :

- Người kiếm y có việc gì?

Thằng nhỏ đáp :

- Tiểu nhân có phong thư trao cho y.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thư của ai?

Thằng nhỏ đáp :

- Tiểu nhân không biết. Có người đưa phong thư cho tiểu nhân bảo vào phòng đưa cho ông khách lớn tuổi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thư đâu? Người đưa cho ta!

Thằng nhỏ đáp :

- Nhưng tướng công còn nhỏ tuổi.

Lý Hàn Thu ngắt lời :

- Y là bạn ta. Người đưa cho ta thì cũng thế.

Thằng nhỏ ngần ngừ một lúc rồi thò tay vào bọc móc phong thư ra đưa cho Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu đón lấy thư thì thấy phong bì đề giấy trắng không đề tên Lôi Phi mà cũng không ghi tên người gửi, nhưng dán rất kỹ.

Thằng nhỏ trao thư cho Lý Hàn Thu rồi vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi :

- Tiểu huynh đệ! Còn chuyện gì nữa không?

Thằng nhỏ xòe tay ra nói :

- Xin trả lại thư cho tiểu nhân!

Lý Hàn Thu sững sốt hỏi :

- Tại sao vậy?

Thằng nhỏ đáp :

- Người kia bảo tiểu nhân trao thư này tất được trả tiền. Nhưng tiểu nhân đưa thư rồi chẳng thấy gì.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- Té ra là thế!

Chàng thò tay vào bọc móc ra một lạng bạc đưa cho gã.

Thằng nhỏ đón lấy bạc xong trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu khép cửa lại nghĩ bụng :

- Phong thư này không đề tên ai, mình có mở ra coi chẳng hề gì.

Chàng toan bóc ra bỗng cảm thấy phong thư khá nặng liền tự hỏi :

- Chẳng lẽ trong này ngoài bức thư còn có vật gì khác?

Rồi chàng thay đổi ý nghĩ không mở ra coi nữa.

Sau vụ này không có chuyện gì nữa.

Lúc vãng thái dương gác núi, mới thấy Lôi Phi về quán.

Lý Hàn Thu đứng dậy nghênh tiếp hỏi :

- Lôi huynh có phát giác ra được điều gì không?

Lôi Phi đáp :

- Chúng ta không thể ở đây được nữa, phải xếp dọn đi nơi khác.

Y buông tiếng thở dài hỏi tiếp :

- Sau khi tiểu huynh đi rồi có xảy ra chuyện gì không?

Lý Hàn Thu đáp :

- Có người phái một thằng nhỏ đưa thư đến.

Lôi Phi hỏi :

- Trong thư nói gì?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiểu đệ chưa mở ra coi.

Chàng liền lấy thơ đưa cho Lôi Phi.

Lôi Phi đón lấy thơ cầm trong tay nhắc nhắc một cái rồi nói :

- Trong thơ này còn có vật gì khác nữa.

Y thò tay vào bọc lấy ra một lưỡi dao trủy thủ nói :

- Lý đệ! Vận khí phong tỏa đường hô hấp lại.

Lôi Phi cầm phong thơ đặt lên bàn, lấy lưỡi dao trủy thủ khẽ rạch một cái. Lá thơ ở trong chìa ra. Lôi Phi thò mũi dao khều thơ ra. Ngoài thơ ra còn một tấm ngân bài bằng đồng tiền rút xuống đất đánh cạch một tiếng.

Lôi Phi ngó qua đồng tiền, chưa lượm lên ngay. Y mở thơ coi trước.

Lý Hàn Thu ngấm ngấm lưu ý cử động của Lôi Phi, thấy cặp lông mày y nhăn tít lại. Hiển nhiên bức thư này không đem tin gì tốt đẹp.

Lôi Phi coi thơ xong, gấp lại cất vào bọc chứ không đưa cho Lý Hàn Thu coi.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm :

- Chắc trong thơ này nói về việc tư của y, nên y không cho mình hay.

Bỗng thấy Lôi Phi cúi xuống kiểm tra tấm ngân bài. Y lật lên lật xuống coi cả hai mặt rồi lượm cất vào bọc.

Lý Hàn Thu để ý nhìn tấm ngân bài một mặt vẽ con rồng còn mặt khác là con phượng. Ngoài ra không thấy điểm nào khả nghi cả.

Lôi Phi cất ngân bài rồi khẽ nói :

- Con rồng ngựa bắt con ve sầu, nhưng sau con rồng ngựa lại có con sẻ bàng. Chỗ này không thể nán lại được, chúng ta phải đi thôi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Đi ngay bây giờ ư?

Lôi Phi đáp :

- Chờ đến đêm sẽ ra đi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lôi huynh có phát giác ra được chỗ nào khả nghi không?

Lôi Phi khẽ thở dài đáp :

- Tai mắt của Giang Nam Song Hiệp đã phát giác ra chúng ta rồi.

Lý Hàn Thu sững sốt hỏi :

- Sao! Chúng ta bị lộ hành tung rồi ư?

Lôi Phi đáp :

- Bất cứ người lạ nào đến Hội võ quán đều bị bọn Giang Nam Song Hiệp theo dõi. Chao ôi! Hội võ quán tiếng tăm lừng lẫy té chỉ làm tai mắt cho Giang Nam Song Hiệp.

Y ngừng lại một lát rồi tiếp :

- Ngoài Giang Nam Song Hiệp còn có mấy tốp người nữa cũng hoài nghi chúng ta. Họ quyết định canh ba đêm nay tiến vào khách sạn mở cuộc điều tra.

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Còn phong thơ vừa rồi ?

Lôi Phi lắc đầu lắc dài chặn lời :

- Đó là chuyện khác. Một ông bạn tiểu huynh viết thơ cho hay mấy việc.

Lý Hàn Thu ồ lên một tiếng rồi nói :

- Té ra là thế!

Lôi Phi nói :

- Trong thư viết bằng ám ngữ, trừ người đã biết nội tình, kẻ khác có bắt được thư này cũng chẳng hiểu chi hết.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Xem chừng Lôi Phi bố trí cũng kỹ lắm. nếu y mưu đồ chuyện gì mà không muốn nói rõ thì ta cũng không tiện hỏi.

Lôi Phi trông trời chiều nói :

- Hiện giờ chúng ta đã bị người theo dõi thì các khách sạn nào trong thành Kim Lăng này cũng chẳng qua tai mắt họ được.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nếu vậy chúng ta phải ra ngoài thành hay sao?

Lôi Phi đáp :

- Đúng thế! Đêm nay chúng ta phải ra khỏi nội thành mới thoát khỏi tai mắt theo dõi của họ.

Sáng mai mình lại cải trang thành người khác rồi vào khách sạn trú ngụ. Tức là đổi được địa vị ở ngoài sáng vào bóng tối để dò thám.

Lý Hàn Thu nói :

- Tiểu đệ xin tuân mệnh. Lôi huynh muốn xếp đặt thế nào tùy ý.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu đệ có việc muốn thỉnh giáo Lôi huynh.

Lôi Phi hỏi :

- Việc gì?

Lý Hàn Thu nói :

- Thuật dịch dung của Lôi huynh cực kỳ cao minh, hành động lại vô cùng thận trọng. Không hiểu tại sao còn bị bại lộ hành tung?

- Hiện giờ tình thế ở Kim Lăng rắc rối lắm. Chính tiểu huynh cũng không ngờ. Một là ta đã coi thường tài năng của Giang Nam Song Hiệp, hai là thành Kim Lăng đang sắp xảy ra chuyện tày đình.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Việc gì?

- Đó là chỗ mà tiểu huynh chưa hiểu. Nhận xét theo những ám ký còn lưu lại thì dường như họ đang tranh đoạt một vật gì.

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Sao lại tranh đoạt vật gì?

Lôi Phi đáp :

- Đây cũng là một chuyện chúng ta phải điều tra cho biết rõ.

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi :

- Hay là vật này có liên quan đến Đinh Bội ở trong ngôi hoang tự?